

Lucy Sanna

De kersenoogst

Vertaald door Tineke Funhoff

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het begon weer te regenen, harder dit keer. Charlotte trok haar gebreide muts omlaag, sloeg de kraag van haar grijze wollen jas op en staarde door het kippengaas naar de konijnen. Kates prijswinnende konijnen.

Ze ging het hok in en koos een stevig exemplaar uit, donzig en warm in haar koude handen. Het hart bonsde als een klein naaimachientje. Charlotte nam het konijn mee de schemerige schuur in en streelde over de vacht tot het dier haar vertrouwde en kalmeerde. Ze aarzelde even – stelen van mijn eigen dochter – en pakte toen het slagersmes.

Toen ze de halsslagader doorsneed, hield het naaimachientje op. Het lijf verslapte. Er spatte bloed in het rond dat in druppels aanslierten van Charlottes witblonde haar bleef hangen. Nadat ze het dier aan de hielen had opgehangen, knipte ze bij de achterpoten de vacht door en trok die over de dijen en de dikke buik naar beneden alsof ze een handschoen binnenstebuiten keerde.

Een lichtflard vol stofjes viel schuin door het raam op het glibberige, witte lijf waarvan de voorpoten als in gebed tegen elkaar hingen.

Charlotte sneed de kop eraf. Die zou ze later fijnhakken om aan de kippen te voeren. De vacht kon als voering van een muts of paar wanten dienen.

Twee van de muizenkatten schoten uit de schaduw tevoorschijn en streken miauwend langs Charlottes benen. Lulu en Ginger Cat. Ze negeerde hun klaaglijke kreetjes. Zij moesten de graanschuur en de composthoop vrijhouden van muizen. Dus was het beter als ze honger hadden.

Toen ze het karkas van voren opensneed – ‘Oeh!’ – gleden er zes nietige lijfjes in haar hand, kronkelend en vol leven. Trillend deed ze de stop in de afvoer van de spoelbak en pompte er water in. Ze had beter moeten weten. Ze had aan de buik van het konijn moeten voelen voor ze haar opensneed. Ze staarde naar de drijvende dode dingen. Niet één van Kates konijnen, maar zeven.

Terwijl ze het schuldgevoel van zich afschudde, legde Charlotte het geslachte beest op het hakbord en sneed het in kwarten. Ze schepte de lichaampjes uit de spoelbak en hakte ze in onherkenbare stukjes.

De regen was opgehouden en de zon stond

laag aan de hemel toen Charlotte haar dochter over Orchard Lane naar de schuur zag fietsen. Terwijl ze door het keukenraam naar haar keek, verwonderde ze zich erover hoe Kate was veranderd van een verlegen, mager meisje in een mooie, jonge vrouw, slank in haar gebreide trui en wollen rok, met een rozig-bleke huid en lang, blond, springerig haar.

‘Ik zag jullie Kate gisteren in de stad,’ had Ellie Jensen die morgen nog tegen haar gezegd in de manufacturenwinkel. ‘Echt volwassen geworden, zo knap. Ze doet me denken aan die Zweedse actrice, Ingrid Bergman. Net zoals jij.’

Charlotte glimlachte bij de gedachte. Hoe heette die film ook weer die zij en Thomas het laatst hadden gezien? *Intermezzo*. Toen ze nog zorgeloos genoeg waren om zich een paar uur in de bioscoop te permitteren. Ze herinnerde zich die avond, die nacht. Het was al zo lang geleden dat ze iets van begeerte had gevoeld. Die verdomde oorlog veranderde alles.

Toen Kate binnenkwam, zette Charlotte zich schrap voor een confrontatie.

Kate legde haar schoolboeken op de bank in de hal. ‘Mmm. Er ruikt iets heel lekker.’ Ze pakte de groentemand. ‘Zo terug.’

Charlotte nam snel alle mogelijke manieren door om het uit te leggen. Ze moest eerst met Thomas praten. Ze had zijn steun nodig.

Kate kwam te snel terug met een mand vol morieljes en jonge kool. ‘Ik zag ze op weg naar huis in het bos staan.’ Ze nam haar vondst mee naar de diepe porseleinen gootsteen en liet alles in het vergiet vallen.

‘Geweldig!’ Charlotte stak haar hand uit naar de mand. ‘Ik maak het wel klaar. Ga jij maar naar boven om aan je huiswerk te beginnen. Ik roep je als het eten klaar is.’

Kate pakte vrolijk haar boeken op en haastte zich naar haar kamer boven.

Charlotte was de tafel aan het dekken toen Thomas door de achterdeur binnenkwam. Hij gooide zijn strohoed op de plank in de hal, haalde zijn rode zakdoek tevoorschijn, veegde zijn voorhoofd af en haalde toen diep adem. ‘Ah, de geuren van Chars keuken.’

Thomas Christiansen was een magere man van een meter negentig. Zijn zandkleurige haar begon, nu hij in de veertig was, een beetje grijs te worden bij de slapen, en naast zijn blauwe ogen hadden zich kraaienpootjes gevormd. Hij hield zijn gezicht dicht bij Charlottes nek en snuffelde speels aan haar huid. ‘Wat zit er in

de pan?’

Ze deed een stap achteruit. ‘Ik moet je iets vertellen.’ Want hij zou het weten zodra ze het uit de pan haalde. Ze kon liegen, zeggen dat ze het gestrikt had of geschoten. Hij zou haar geloven. Thomas geloofde alles wat ze hem vertelde. Maar Kate niet. Kate hield haar konijnen in de gaten. Ze wist altijd precies hoeveel ze er had en hoeveel meer ze er nodig had om haar collegegeld te kunnen betalen. Haar spaarpot. Het was als stelen uit haar spaarpot.

Thomas draaide zich om naar de gootsteen om zich onder de pomp te wassen.

Charlotte mengde de paddenstoelen door de stoofpot en deed het deksel weer op de pan. ‘Olga van de slager geeft me geen krediet meer.’

Hij pakte de handdoek. ‘Waar heb je krediet voor nodig? Je hebt voedselbonnen.’

‘Die heb ik ingeruild voor petroleum en zeep en toiletpapier en zoveel andere dingen. O, Thomas...’ *Zeg het, zeg het gewoon.* ‘Ik moest een van Kates konijnen slachten. Ze weet het niet.’

‘Een van haar konijnen? En je kippen dan?’

‘Als we vandaag mijn kippen opeten, hebben we morgen of de dag erna of daarna geen

eieren meer. Ik moet elke dag weer eten op tafel zetten, Thomas.'

'De eieren dan. Waarom heb je de eieren niet geruild voor avondeten? Of waarom heb je die niet klaargemaakt. We hadden vanavond eieren kunnen eten in plaats van...'

'Zoveel zijn het er ook weer niet...' Ze kon zichzelf er niet toe brengen om hem over de wol te vertellen.

'Je had groentesoep kunnen maken.'

'Zo is het welletjes!' Ze draaide zich snel naar hem om.

Hij keek getroffen. O, Thomas. Hij had geen idee hoe moeilijk het was. Ze was niet in de positie om te klagen; het was haar plicht om het huishouden draaiende te houden. De moedereend die kalm op het wateroppervlak dreef, maar daaronder als een gek peddelde. 'Thomas, ik moest wel.'

Hij gooide de handdoek neer en liep naar de salon, ongetwijfeld om te ontsnappen in een van zijn boeken. Charlotte tilde de stoofpot van het gietijzeren fornuis en zette hem op het houten keukenblad. Ze goot wat geitenmelk bij het sap en roerde alles door. *Ooit zal dit voorbij zijn. Maar tot die tijd doen we wat we moeten doen.*

Toen het konijn gaar was, legde Charlotte op elk bord een stuk vlees, bedekte dat met paddenstoelensaus en schikte de wilde groenten ernaast. Ze riep Kate en Thomas naar de keuken.

Kate wilde net gaan zitten toen ze naar haar bord keek. ‘Dat is een... is dat een van mijn konijnen?’ Ze staarde Charlotte aan.

‘Het spijt me, Kate, maar...’

‘Heb je een van mijn konijnen doodgemaakt?’ Haar blauwe ogen knipperden snel, maar niet snel genoeg om te voorkomen dat er een paar tranen ontsnapten.

Toen Thomas haar hand wilde vastpakken, stond Kate op van tafel en rende de deur uit. Met een geïrriteerde blik naar Charlotte stond Thomas op en liep weg.

Charlotte keek naar ze door het raam, Thomas die Kate volgde naar de schuur, waar ze zich met z’n tweeën terugtrokken in hun fantasiewereld.

Terwijl ze wachtte tot ze terugkwamen, rommelde ze wat in de keuken. Ze nam het aanrecht en de tafel af, zette dingen anders neer, keek telkens weer door het raam. Na een halfuur schraapte ze het eten weer van de borden in de pan. Al die moeite voor niets.

Daar waren ze eindelijk. Ze liepen naar de voorkant van het huis, Thomas met zijn arm om Kates schouders. Charlotte hoorde de voordeur open- en dichtgaan, Kates voetstappen de trap op.

Thomas kwam de keuken in en bleef boven haar uittorenend voor haar staan, met zijn armen over elkaar. 'Het gaat niet alleen om het konijn, maar om het principe, dat je het niet gevraagd hebt.'

'Ze was er niet.'

'Ze spaart geld bij elkaar door die konijnen te verkopen. Je weet dat de universiteit alles voor haar betekent.'

Charlotte knikte alsof ze het ermee eens was, maar dat was niet zo. Wat was boekenwijsheid waard als je eten op tafel moest zetten? Kate zou nooit een goede huisvrouw worden en Thomas hielp bepaald niet mee.

Hij stak zijn arm uit naar zijn stoel alsof hij wilde gaan zitten.

'Je moet naar die districtsbijeenkomst.'

Thomas keek naar de klok en liet zijn schouders hangen. Hij liep naar het halletje achter en pakte zijn hoed.

'Ik heb hier Dorothy's brief.' Ze trok hem uit de zak van haar huisjurk.

Hij hief zijn hand op om haar af te wimpelen. ‘De kwekers hebben vast iets beters te bieden, waarom zouden ze anders om een bijeenkomst gevraagd hebben?’

‘En als dat nou niet zo is?’ Charlotte maakte haar schort los. ‘Ik ga met je mee.’

‘Wat?’ Hij draaide zich snel om. ‘Vrouwen gaan niet naar die bijeenkomsten.’

‘Dan ben ik de eerste.’ Ze greep haar hoed en handschoenen, deed de achterdeur open en liep voor hem uit over het tegelpad naar de garage.

Thomas wilde het iedereen naar de zin maken, dat was de moeilijkheid. Hij was geen type om herrie te schoppen, zelfs al was het voor zijn eigen bestwil. Hij had ook niet veel belangstelling voor zakelijke kwesties. Hij was het gelukkigst met zijn boeken, las het liefst verzonnen verhalen en gedichten.

Hij zette de Chevy-pick-up in de versnelling en ze slingerden zonder iets te zeggen het hobbelige grindpad af. De zon was ondergegaan en aan de horizon waren nog plekje paars te zien. Aan de andere kant van de gebarsten leren voorbank hield Charlotte haar handen rustig in haar schoot.

‘Wat heeft het voor zin dat jij meegaat?’ Hij